19/06/2019

“Σωστή εξομολόγηση, σημαίνει σωστή σχέση με τον Θεό”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Στο πλαίσιο των ΚΕ΄ Παυλείων, την Τετάρτη 19 Ιουνίου το πρωί στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικοδήμου του Βεροιέως και των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Βεροίας, πραγματοποιήθηκε όπως κάθε χρόνο η ημερίδα Πνευματικών με τίτλο : «Η διακονία του πνευματικού στη σύγχρονη κοινωνία».

Στην αρχή χαιρετισμό απηύθυνε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, ο οποίος στο τέλος απένειμε και τα αναμνηστικά των ΚΕ΄ Παυλείων.

Ομιλητές της ημερίδας ήταν οι Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφείμ και Σισανίου και Σιατίστης κ. Αθανάσιος.

Την εκδήλωση παρουσίασε ο Αρχιερατικός Επίτροπος Βεργίνης Αρχιμ. Ιερεμίας Γεωργαλής.

“Ἡ σωστή ἐξομολόγηση βοηθᾶ τόν ἄνθρωπο νά ἔχει μία σωστή σχέση τόσο μέ τόν Θεό ὅσο καί μέ τόν ἑαυτό του. Καί ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔχει τακτοποιήσει αὐτή τή σχέση, ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος γνωρίζει τόν ἑαυτό του, ἔχει μία πιό σωστή καί ὁμαλή σχέση καί μέ τούς συνανθρώπους του εἴτε στόν οἰκογενειακό, εἴτε στόν ἐπαγγελ-μα-τικό εἴτε στόν κοινωνικό περί-γυ-ρο, καί μπορεῖ νά ἀντιμετωπίζει μέ ὀρθότερο τρόπο ὅ,τι προκύπτει μέσα σέ αὐτούς τούς χώρους” τόνισε στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος.

Δείτε εδώ περισσότερες φωτογραφίες

Ο χαιρετισμός του Σεβασμιωτάτου :

Συνεχίζοντας ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας τίς Ἡμερίδες τῶν πνευμα-τι-κῶν τίς ὁποῖες διοργανώνει τά τε-λευταῖα χρόνια στό πλαίσιο τῶν Παυλείων, ἔχουμε τή χαρά νά εὑ-ρισκόμεθα σήμερα μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ ὑπό τή σκέπη τῶν ἁγίων θεοστέπτων βασιλέων καί ἰσαπο-στόλων Κωνσταντίνου καί Ἑλέ-νης ἀλλά καί τοῦ ὁσίου Νικοδή-μου τοῦ Βεροιέως, στή φετινή Ἡμερίδα τῶν πνευματικῶν πού ἐντάσσεται στόν κύκλο τῶν ΚΕ΄ Παυλείων.

Καί καθώς τό γενικό θέμα τῶν φετινῶν Παυλείων εἶναι «Ἡ δια-κονία τῆς

Ἐκκλησίας», δέν θά μποροῦσε τό θέμα τῆς Ἡμερίδος νά εἶναι διαφορετικό ἀπό αὐτό πού ἐπιλέξαμε, δηλαδή «Ἡ διακο-νία τοῦ πνευματικοῦ στή σύγχρο-νη κοινωνία».

Κάθε ἐργασία μέσα στήν Ἐκκλη-σία, κάθε συνισταμένη τοῦ ἔργου τοῦ ἱερέως, εἶναι διακονία. Γιατί ὁ ἱερεύς εἶναι διάκονος τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι διάκο-νος τοῦ Χριστοῦ πού ἦλθε «διακο-νῆ-σαι» καί ὄχι «διακονηθῆναι». Καί ἄν αὐτό ἰσχύει γιά τόν κάθε ἱερέα καί τό ἔργο του, ἰσχύει ἀκό-μη περισσότερο γιά τόν πνευ-ματι-κό, ὁ ὁποῖος διακονεῖ μέσα ἀπό τό μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογή-σεως τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, ἀσκώντας ἔτσι τήν ὕψιστη μορφή διακονίας, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τή σωτηρία τους.

Ἡ διακονία τοῦ πνευματικοῦ εἶναι διττή. Ὁ πνευματικός διακο-νεῖ τό μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομο-λο-γήσεως πρωτίστως, ὡς μυστή-ριο ἀφέσεως καί συγχωρήσεως τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἀνθρώπων, πού προσέρχονται σέ αὐτό. Ἡ δια-κονία αὐτή εἶναι σάν τή διακονία τοῦ Κυρίου μας, ὁ ὁποῖος ζώσθηκε τό λέντιο γιά νά πλύνει τά πόδια τῶν μαθητῶν του πρίν ἀπό τόν Μυστικό Δεῖπνο, προκειμένου νά ἔχουν θέση σέ αὐτόν. Καί αὐτό, ὅπως ἀντιλαμβάνεται ὁ καθένας μας ἀπό τήν προσωπική του ἐμπει-ρία, μικρότερη ἤ μεγαλύ-τερη, ὡς πνευματικοῦ, δέν εἶναι εὔκολη ὑπόθεση. Ἡ ἀντίδραση τοῦ ἀπο-στό-λου Πέτρου στήν προταση τοῦ Χριστοῦ νά τοῦ πλύνει τά πό-δια του, δέν εἶναι μοναδική. Ἔστω καί ἄν στήν περίπτωσή του τό κίνητρο εἶναι διαφορετικό ἀπό ὅ,τι εἶναι στόν ἄνθρωπο πού προσέρχεται μέ τή θέλησή του στό μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, ἡ δυσκολία νά καθάρει τήν ψυχή του ἐξομο-λο-γούμενος τά πάντα ὑφίσταται. Καί ὑφίσταται γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀκόμη καί γιά αὐτούς πού ἐξομολογοῦνται πολλά χρό-νια καί ἔχουν συνειδητή σχέση μέ τό μυστήριο. Πολύ περισσότερο βεβαίως ἰσχύει γιά τούς ἀνθρώ-πους πού πλησιάζουν εὐκαιριακά τό μυστήριο, καί ἀκόμη γιά τά παι-διά καί τούς νέους, πού βρίσκο-νται στήν ἀρχή τῆς πνευματικῆς τους ζωῆς.

Ἡ δυσκολία δέν ἔγκειται μόνο στό γεγονός ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος αἰσθάνεται μία συστολή, ὅταν πρό-κειται νά ἀποκαλύψει τά μύ-χια τῆς ψυχῆς του καί συχνά προσπαθεῖ νά βρεῖ δικαιολογίες γιά νά καλύψει τίς μικρότερες ἤ τίς μεγαλύτερες πτώσεις του. Αὐ-τή ἡ δυσκολία εἶναι γνωστή σέ ὅλους μας καί εἶναι μέχρι ἕνα σημεῖο φυσική. Ἡ μεγαλύτερη ἴσως ὅμως δυσκολία πού ἔχει νά ἀντιμετωπίσει σέ αὐτό τόν τομέα ὁ πνευματικός εἶναι τό νά βοη-θή-σει τόν ἐξομολογούμενο νά κατα-νοή-σει ποιές εἶναι οἱ ἁμαρτίες πού ἔχει κάνει καί γιά τίς ὁποῖες χρει-ά-ζεται νά μετανοήσει καί νά ζητή-σει τήν ἄφεση.

Τό λέγω αὐτό γιατί στόν κόσμο πού ζοῦμε ἐπικρατεῖ ἀφενός ἄ-γνοια τοῦ θελήματος καί τῶν ἐντο-λῶν τοῦ Θεοῦ, σέ πολύ μεγα-λύτερο ἴσως βαθμό ἀπό ὅ,τι ὑπῆρ-χε παλαιότερα, διότι ἡ κοινωνία καί ἡ οἰκογένεια ἔχει ἀποστασιο-ποιη-θεῖ

περισσότερο ἀπό τόν Θεό καί ἀγνοεῖ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ ἀκό-μη καί σέ θεωρητικό καί γνω-σιολογικό ἐπίπεδο. Ἐπομένως ὁ ἄνθρωπος δέν διαθέτει ἐπαρκῆ κριτήρια γιά νά κατανοήσει ποιές ἀπό τίς συμπεριφορές του, ἀπό τίς πράξεις καί τούς λόγους του ἀντί-κεινται στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί προσκρούουν στίς ἐντολές του. Ἀφετέρου πάλι ἡ χαλαρότητα πού ἐπικρατεῖ στόν κόσμο καί στή συμπεριφορά τῶν ἀνθρώπων, στή σύγχυση πού ὑπάρχει στίς ἀρχές καί στίς ἀξίες, δημιουργεῖ σύγχυση καί οἱ ἄνθρωποι δέν γνωρίζουν τί εἶναι σωστό καί τί εἶναι λάθος, τί εἶναι ἁμαρτία καί τί δέν εἶναι.

Ὁ πνευματικός, λοιπόν, καλεῖται νά διακονήσει καί αὐτή τήν πλευ-ρά τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερᾶς ἐξομο-λογήσεως. Νά βοηθήσει τόν ἐξο-μο-λο-γούμενο νά κατανοήσει τί θά πρέπει νά ἐξομολογηθεῖ καί γιατί θά πρέπει νά μετανοήσει, ἔτσι ὥστε ὄχι μόνο νά λάβει τήν ἄφεση καί νά καθάρει τήν ψυχή του στό μυστήριο, ἀλλά καί νά γνωρίζει τί θά πρέπει νά ἀγωνίζεται νά ἀπο-φύγει στή ζωή του.

Αὐτή ἡ πλευρά τῆς διακονίας εἶ-ναι πολύ σημαντική καί πολύ κα-θοριστική γιά τήν πνευματική πο-ρεία τοῦ ἀνθρώπου, καί κατά συ-νέ-πεια καί ἡ βοήθεια πού καλεῖται νά προσφέρει ὁ πνευματικός εἶναι οὐσιαστική, καθώς ὁ κάθε ἕνας ἔχει μία ξεχωριστή προσωπικό-τη-τα καί διαφορετικό τρόπο καί συν-θῆκες ζωῆς, καί κατά συνέπεια ἔρχεται ἀντιμέτωπος καί μέ δια-φο-ρε-τικές προκλήσεις τῆς ἁμαρ-τίας, τίς ὁποῖες θά πρέπει νά κατα-νοήσει καί νά συνειδητοποιήσει, γιά νά τίς ἀποφεύγει, ἐάν θέλει νά ζήσει τήν ἐν Χριστῷ ζωή.

Ἡ σωστή ἐξομολόγηση, στήν ὁποία καλεῖται νά συμβάλλει ὁ πνευ-ματικός, εἶναι ἀπαραίτητη προ-ϋ-πόθεση ὄχι μόνο γιά τήν πνευματική ζωή τοῦ ἀνθρώπου ἀλλά καί γιά τήν λοιπή ζωή του, τήν προσωπική, τήν οἰκογενειακή, τήν ἐπαγγελματική καί τήν κοι-νω-νική.

Ἡ σωστή ἐξομολόγηση βοηθᾶ τόν ἄνθρωπο νά ἔχει μία σωστή σχέση τόσο μέ τόν Θεό ὅσο καί μέ τόν ἑαυτό του. Καί ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἔχει τακτοποιήσει αὐτή τή σχέση, ἕνας ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος γνωρίζει τόν ἑαυτό του, ἔχει μία πιό σωστή καί ὁμαλή σχέση καί μέ τούς συνανθρώπους του εἴτε στόν οἰκογενειακό, εἴτε στόν ἐπαγγελ-μα-τικό εἴτε στόν κοινωνικό περί-γυ-ρο, καί μπορεῖ νά ἀντιμετωπίζει μέ ὀρθότερο τρόπο ὅ,τι προκύπτει μέσα σέ αὐτούς τούς χώρους.

Ἀκόμη, ἡ σχέση του μέ τόν Θεό ἀλλά καί μέ τόν πνευματικό του, τοῦ δημιουργεῖ ἕνα αἴσθημα ἀσφα-λείας μέ ἀποτέλεσμα νά ἀπο-φεύγει διαφόρων εἰδῶν ἀντιδρά-σεις καί συμπεριφορές πού εἶναι συχνές λόγω τῆς ἀνασφάλειας τήν ὁποία αἰσθάνονται πολλοί συνάν-θρω-ποί μας, μέ πολλές καί δυσά-ρε-στες συνέπειες τόσο γιά τούς ἴδιους ὅσο καί γιά τόν περίγυρό τους, ὅπως πολύ συχνά διαπιστώ-νουμε καί ἀπό τήν ἐμπειρία μας ὡς πνευματικοί ἀλλά καί ἀπό ὅσα

διαβάζουμε καί ἀκοῦμε καθημερι-νά.

Ἄν ἡ σωστή ἐξομολόγηση εἶναι τό ἕνα καί πολύ σημαντικό στοι-χεῖο τῆς διακονίας τοῦ πνευματι-κοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει χρέος μέσα στό μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογή-σεως νά βοηθήσει τόν ἄνθρωπο νά ἀνοίξει τήν ψυχή του ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, νά ἐξομολογηθεῖ μέ συναί-σθηση τῆς καταστάσεώς του καί μέ εἰλικρίνεια τά λάθη καί τίς ἁμαρ-τίες του, νά μετανοήσει γι᾽ αὐτές καί νά λάβει τήν ἄφεση, τό δεύ-τερο σημαντικό στοιχεῖο εἶναι ἡ πνευματική καθοδήγηση.

Εἶναι βέβαια δύσκολο νά δια-χω-ρίσει κανείς τά δύο αὐτά στοι-χεῖα, διότι πνευματική καθοδήγηση εἶ-ναι καί αὐτό τό ὁποῖο περιέ-γρα-ψα προηγουμένως ὡς μία πλευρά τῆς διακονίας τοῦ πνευματικοῦ στόν σύγχρονο κόσμο. Ὅμως ἐδῶ θά ἤθελα νά ἀναφερθῶ στό θέμα τῆς καθοδηγήσεως εὐρύτερα, γιατί στόν σύγχρονο κόσμο οἱ ἀνάγκες εἶναι πολύ μεγαλύτερες καί ἰδιαί-τερα αὐξημένες. Βλέπουμε καί ἀκοῦμε πόσα συμβαίνουν γύρω μας, πόσοι νέοι ἄνθρωποι, πόσα παιδιά ἀλλά καί μεγαλύτεροι ἀκό-μη ἐμπλέκονται στά δίκτυα τοῦ πονηροῦ, ἐξαπατῶνται ἀπό τίς προκλήσεις καί τούς πειρασμούς πού δέν ὑπάρχουν κάπου ἔξω, κά-που μακριά, ὅπως συνέβαινε σέ παλαιότερες ἐποχές, ἀλλά συμβαί-νουν καί ὑπάρχουν παντοῦ, στόν δρόμο, στό σχολεῖο, στό σπίτι, στόν ἐργασιακό χῶρο, θά μποροῦ-σα νά πῶ ἀκόμη καί στόν εὐρύ-τερο χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Καί ὅλα αὐτά εἶναι ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνα καί γιά τήν ψυχή ἀλλά καί γιά τή ζωή καί τήν προσωπικότητα γενι-κότερα τῶν ἀνθρώπων, κυρίως γιατί, ὅπως εἶπα, οἱ κίνδυνοι καί οἱ πειρασμοί ἐλλοχεύουν παντοῦ καί κερδίζουν ἔδαφος, ἐπενδύ-ο-ντας στήν ἀφέλεια καί τήν περιέρ-γειά μας. Δυστυχῶς στίς ἡμέρες μας ἔχουν αὐξηθεῖ σέ ὑπερβολικό βαθμό χάρη στίς δυνατότητες τοῦ διαδικτύου ἀλλά καί τῶν κινητῶν τηλεφώνων, μέσω τῶν ὁποίων μπορεῖ νά πέσει κανείς σέ ποικίλες παγίδες χωρίς νά τό ἀντιληφθεῖ.

Ὅλα αὐτά πού ἀκοῦμε γιά παιδιά καί νέους πού ἔφθασαν μέχρι τήν αὐτοκτονία ἀπό ἕνα ἠλεκτρονικό παιχνίδι, ἀπό ἕνα ἀστεῖο στό σχο-λεῖο μέ τούς συμμαθητές, ἀπό ἕναν ἐκβιασμό γιά χρήματα, γιά φωτογραφίες, γιά κάθε εἴδους bulling, ἀλλά καί τή χρήση οὐσιῶν ἤ τίς ἐξαρτήσεις κάθε εἴδους πού ἀλλοιώνουν τόν χαρακτήρα τῶν ἀνθρώπων, δέν εἶναι δυστυχῶς δύ-σκολα νά συμβοῦν στόν καθένα, καί πολύ περισσότερο στά παιδιά καί τούς νέους μας, ἰδιαιτέρως βέβαια, ὅταν συντρέχουν καί ἄλλα οἰκογενειακά θέματα, τά ὁποῖα καθιστοῦν τόν ἄνθρωπο πιό εὐά-λωτο, καί περισσότερο διαθέσιμο νά παρασυρθεῖ καί νά χαθεῖ.

Ὁ πνευματικός μέ τήν ἐμπειρία πού διαθέτει καί μέ τή χάρη καί τόν φωτισμό τοῦ Θεοῦ καλεῖται νά διακονήσει καί σέ αὐτό τόν τομέα τούς ἀνθρώπους. Γιατί στή σημε-ρι-νή ἐποχή, ἴσως περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλη παλαιότερη, εἶναι πραγ-ματικότητα ὅτι διαβαίνουμε «ἐν μέσῳ παγίδων πολλῶν», καί οἱ ἀδελφοί μας χρειάζονται βοή-θεια καί καθοδήγηση προκειμένου νά μήν πέσουν σ᾽ αὐτές τίς

ὀλέ-θριες παγίδες τόσο γιά τήν ψυχή τους ὅσο καί γιά τή ζωή τους.

Χρειάζονται ἐπιπλέον βοήθεια σή-μερα, γιατί συχνά ἀπουσιάζει καί ὁποιαδήποτε βοήθεια ἀπό τό σπίτι, ἀπό τήν οἰκογένεια, πού πολλές φορές ἀντιμετωπίζει καί ἐκείνη τά δικά της προβλήματα καί δέν εἶναι διαθέσιμη ἤ καί ἱκα-νή νά ἀκούσει καί νά βοηθήσει τά παιδιά της, πού ἔχουν ἀνάγκη νά μιλήσουν σέ κάποιον, νά ποῦν τό πρόβλημα πού τούς ἀπασχολεῖ καί νά βροῦν βοήθεια καί συμπαρά-σταση.

Ὁ πνευματικός μπορεῖ νά προλά-βει αὐτές τίς δυσκολίες εἴτε στήν προσωπική εἴτε στήν οἰκογενεια-κή ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Μέσα στήν ἐξομολόγηση μπορεῖ νά τήν δια-κρί-νει, καί μέ τήν πνευματική του ἐμπειρία ἀλλά καί μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ νά βοηθήσει, νά προλάβει τή δυσκολία στήν οἰκογένεια, νά ἐξο-μαλύνει, ὡς τρίτο πρόσωπο, τά πράγ-ματα. Νά προλάβει τό κακό, νά πεῖ τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά ἀντιμετωπισθοῦν πολλά πράγμα-τα, ἤ ἀκόμη, καί ἄν ἔχουν δημι-ουρ--γηθεῖ ἤδη τά προβλήματα, νά διαθέσει τόν χρόνο πού ἀπαιτεῖται γιά νά καθήσει καί νά συζητήσει μέ τούς συζύγους, μέ τά παιδιά, μέ ὅποιον ἔχει ἀνάγκη, ὥστε νά μπο-ρέσει νά στηρίξει τήν οἰκογέ-νεια καί τόν κάθε ἄνθρωπο.

Ἡ διακονία αὐτή τῶν πνευματι-κῶν καί ἡ προσφορά τους στόν κόσμο καί τό κοινωνικό σύνολο εἶναι ἀνυπολόγιστη, καί ὑπερβαί-νει καί αὐτή τῶν κοινωνικῶν φορέων, τῶν ὁποίων τό ἔργο εἶναι σημαντικό, ἀλλά δέν διαθέτουν τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μαζί μέ τήν ἀγάπη καί τή στοργή τοῦ πνευματικοῦ δρᾶ εὐεργετικά στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, τίς ἀνα-παύει καί τίς παρηγορεῖ.

Εἶναι σπουδαία διακονία νά ἀκοῦς τόν συνάνθρωπό σου μέ προ-σοχή, μέ σοβαρότητα, μέ ἀγά-πη καί κατανόηση, γινόμενος «τοῖς πᾶσι τά πάντα, ἵνα πάντως τινάς» σώσῃς, ὅπως ἔλεγε ὁ πρω-το-κορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἀγρυπνοῦσε νύκτα καί ἡμέρα «μετά δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον», γιά νά βοηθήσει τά πνευματικά του τέκνα.

Αὐτή τή διακονία ἐπιτελοῦσαν καί οἱ σύγχρονοι ἅγιοι τῆς Ἐκκλη-σίας μας, τῶν ὁποίων ἡ διακονία ὡς πνευματικῶν εἶναι πρόσφατη. Αὐτό ἔκανε ὁ ἅγιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης καί ὁ ἅγιος Ἀμ-φιλόχιος Μακρῆς, ἀλλά καί ὁ ἅγιος Παΐσιος. Διακονία ἀνεκτίμη-τη πρός τούς ἀνθρώπους καί τόν κόσμο ἡ προσφορά τους μέσα ἀπό τό μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολο-γή-σεως, γιά τό ὁποῖο δέν ἀφιέρωναν μόνο τόν χρόνο τους ἀλλά καί τήν ψυχή τους, κάνοντας πράξη αὐτό πού ἔλεγε ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦ-λος, «τεκνία μου, οὕς πάλιν ὠδί-νω ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστός ἐν ὑμῖν». Γιατί αὐτός εἶναι ὁ τελικός σκοπός καί τῆς διακονίας τοῦ πνευ-ματικοῦ καί τοῦ ἀγῶνος καί τῆς προσπαθείας τοῦ κάθε ἀνθρώ-που. Καί ὅσο βοηθοῦμε τούς ἀν-θρώ-πους μας στήν ἐπίτευξη αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ, τόσο εὐκολότερα θά μποροῦν νά ἀντιμετωπίζουν ὅσα συμβαίνουν στή ζωή τους καί νά ἀποφεύγουν τίς παγίδες

τοῦ πονηροῦ, ἀλλά καί τόσο καί ἐμεῖς θά προσφέρουμε τή διακονία μας ὡς πνευματικῶν στή σύγχρονη κοι-νωνία καί στόν σύγχρονο ἄν-θρω-πο πού τήν ἔχει τόσο πολύ ἀνάγκη, ἐπιτυγχάνοντας τόν σκο-πό μας.

Μέ αὐτές τίς εἰσαγωγικές σκέ-ψεις θά ἤθελα νά σᾶς καλωσορίσω ὅλους καί ἰδιαιτέρως τούς δύο Σε-βασμιωτάτους καί ἐκλεκτούς εἰση-γη-τές μας, τόν Σεβασμιώτατο Ἅγιο Καστορίας κύριο Σεραφείμ, καί τόν νέο Μητροπολίτη Σισα-νίου καί Σιατίστης κύριο Ἀθανά-σιο, τούς ὁποίους καί εὐχαριστῶ θερμότατα, γιατί ἀνταποκρίθηκαν ὅπως πάντα μέ πολλή ἀγάπη καί προθυμία στήν πρόσκλησή μας καί ἦλθαν στή Βέροια γιά νά συμμε-τά-σχουν στήν Ἡμερίδα μας καί νά μᾶς μιλήσουν σχετικά μέ τό θέμα τῆς διακονίας τοῦ πνευματικοῦ στόν σύγχρονο κόσμο ἀπό τίς ἐμ-πει-ρίες καί ἀπό τίς γνώσεις τους.

Σᾶς εὐχαριστῶ καί πάλι ἀπό καρδίας μέ τή βεβαιότητα ὅτι ὅλα ὅσα θά μᾶς πεῖτε, θά εἶναι ὠφέ-λιμα καί γιά ἐμᾶς καί γιά τή δια-κονία μας στή σύγχρονη κοινω-νία.